REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Čakovcu
Ruđera Boškovića 18
40000 Čakovec

Poslovni broj: P-115/2026-8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Čakovcu, po sutkinji Ivani Starčević, u pravnoj stvari tužiteljice Dunje Siročić, OIB: 69873826405, iz Čakovca, Ulica Antuna Gustava Matoša 26, zastupane po punomoćnici Ivani Moravec, odvjetnici iz Varaždina, B. Radić 6, OIB: 04205450099, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćnici Iris Šanjug, odvjetnici iz Zagreba, Maksimirska 25, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, VPS: 1.224,86 EUR, nakon provedene i zaključene glavne rasprave 21. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice i njene punomoćnice te odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 30. listopada 2026.

presudio je

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba članka 5. Ugovora o kreditu broj 146-327/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 5. rujna 2005., sklopljenog između tuženika Addiko Bank d.d., Slavonska avenija 6, 10000 Zagreb, OIB: 14036333877, i tužiteljice Dunje Siročić, OIB: 69873826405, iz Čakovca, Ulica Antuna Gustava Matoša 26, kao korisnice kredita, solemniziranog kod javne bilježnice Jasenke Crnčec iz Čakovca, broj: OU-1369/05-1, dana 7. rujna 2005., u dijelu koji glasi: Članak 5. Troškovi - Prije isplate kredita odbijaju se troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jedancijelihdvadesetpet posto) jednokratno.

II. Utvrđuje se da je ništetna odredba članka 8. Ugovora o kreditu broj 146-327/2005 navedenog pod točkom I. ove izreke, u dijelu koji glasi: Članak 8. Pravo na odustajanje Korisnika kredita - U slučaju prijevremene konačne ili djelomične otplate kredita, Banka je ovlaštena zaračunati taksu sukladno Odluci o naknadama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Slavonska avenija 6, 10000 Zagreb, OIB: 14036333877, da tužiteljici Dunji Siročić, OIB: 69873826405, iz Čakovca, Ulica Antuna Gustava Matoša 26, isplati iznos od 1.224,86 EUR sa zakonskim zateznim kamatama, i to na iznos od 866,25 EUR od 22. rujna 2005. do isplate te na iznos od 358,61 EUR od 16. siječnja 2012. do isplate,
po stopi od 15% godišnje u razdoblju od 22. rujna 2005. do 31. prosinca 2007.,
po stopi od 14% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011.,
po stopi od 12% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015.,
po stopi od 8,14% godišnje u razdoblju od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2015.,

po stopi od 8,05% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2016. do 30. lipnja 2016.,
po stopi od 7,88% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2016. do 31. prosinca 2016.,
po stopi od 7,68% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2017. do 30. lipnja 2017.,
po stopi od 7,41% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2017. do 31. prosinca 2017.,
po stopi od 7,09% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2018. do 30. lipnja 2018.,
po stopi od 6,82% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2018. do 31. prosinca 2018.,
po stopi od 6,54% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2019. do 30. lipnja 2019.,
po stopi od 6,30% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2019. do 31. prosinca 2019.,
po stopi od 6,11% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2020. do 30. lipnja 2020.,
po stopi od 5,89% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2020. do 31. prosinca 2020.,
po stopi od 5,75% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2021. do 30. lipnja 2021.,
po stopi od 5,61% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2021. do 31. prosinca 2021.,
po stopi od 5,49% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2022. do 30. lipnja 2022.,
po stopi od 5,31% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2022. do 31. prosinca 2022.,
po stopi od 5,50% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2023. pa do 30. lipnja 2023.,
po stopi od 7% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2023. do 31. prosinca 2023.,
po stopi od 7,50% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2024. do 31. prosinca 2024.,
po stopi od 6,15% godišnje u razdoblju od 01. siječnja 2025. do 30. lipnja 2025.,
po stopi od 5,15% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2025. do 30. lipnja 2026.,
po stopi od 5,40% godišnje u razdoblju od 01. srpnja 2026. pa do isplate, a u slučaju promjene stope po referentnoj stopi odnosno stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Nalaže se tuženiku da tužiteljici naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 792,80 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 30. listopada 2026. kao dana donošenja presude do isplate, po stopi od 5,40% godišnje, a u slučaju promjene stope po referentnoj stopi odnosno stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je dana 14. travnja 2026. Općinskom sudu u Čakovcu podnijela tužbu kojom traži utvrđenje ništetnosti odredbi članaka 5. i 8. Ugovora o kreditu broj 146-327/2005 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini od 5. rujna 2005. (dalje: Ugovor), u dijelu koji se odnosi na jednokratnu naknadu za obradu kredita i naknadu za prijevremenu otplatu kredita, te isplatu iznosa od ukupno 1.224,86 EUR sa zakonskim zateznim kamatama od dana naplate svakoga pojedinog iznosa. Tužiteljica navodi da je s tuženikovovim prednikom Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., Podružnica Čakovec, Matice Hrvatske 6, dana 5. rujna 2005. sklopila predmetni Ugovor, solemniziran kod javne bilježnice Jasenke Crnčec iz Čakovca pod

brojem OU-1369/05-1 dana 7. rujna 2005., temeljem kojeg joj je stavljen na raspolaganje iznos od 109.000,00 CHF prema srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita. Kredit je bio namijenjen adaptaciji obiteljske kuće tužiteljice, dakle isključivo za osobne i privatne svrhe.

2. Tužiteljica nadalje navodi da je tuženik temeljem odredbe članka 5. Ugovora, kojom je određeno da se prije isplate kredita odbijaju troškovi obrade u iznosu od 1,25% jednokratno, dana 22. rujna 2005. pri isplati kredita naplatio naknadu za obradu kredita (ulaznu naknadu) u iznosu od 866,25 EUR. Nadalje, na temelju odredbe članka 8. Ugovora, kojom je predviđena mogućnost obračuna takse sukladno Odluci o naknadama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. u slučaju prijevremene otplate, tuženik je tužiteljici pri prijevremenoj otplati kredita dana 16. siječnja 2012. naplatio naknadu za prijevremenu otplatu kredita (izlaznu naknadu) u iznosu od 358,61 EUR. Ukupno je na ime navedenih naknada tužiteljica platila 1.224,86 EUR.

3. Tužiteljica smatra da su obje sporne odredbe tipske odredbe standardnog ugovora koje je unaprijed formulirao tuženik, o kojima ona nije mogla pregovarati, da ne sadrže pojašnjenje svrhe naknada niti stvarnih troškova koji se njima podmiruju te da kao takve uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na njezinu štetu kao potrošača. Pozivajući se na odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03 s izmjenama; dalje: ZZP/03) i Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05 s izmjenama; dalje: ZOO), ističe da su navedene odredbe nepoštene i ništetne, a tuženik je obvezan vratiti stečene iznose zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od dana naplate.

4. Tuženik je osporio tužbeni zahtjev u cijelosti. Istaknuo je materijalnopravni prigovor zastare, tvrdeći da se na zahtjev za isplatu temeljem stjecanja bez osnove primjenjuje opći zastarni rok od pet godina iz članka 225. ZOO-a te da je taj rok za potraživanja nastala 2005., odnosno 2012. godine odavno protekao. Osporio je da bi predmetne odredbe bile nepoštene, ističući da su iste jasne, lako uočljive i razumljive, da je tužiteljica bila potpuno informirana o svim uvjetima kredita, da je naknada za obradu kredita bila predviđena tada važećim Zakonom o bankama i Pravilnikom o naknadama na potrošačke kredite te da naknada za prijevremenu otplatu ima zakonsku osnovu u odredbi članka 1024. ZOO-a. Priložio je pisane izjave svjedoka kao dokaz o poslovnoj opravdanosti naknade za prijevremenu otplatu.

5. Tužiteljica je dana 12. lipnja 2026. podnijela podnesak kojim je u cijelosti osporila navode tuženika. Istaknula je da je prigovor zastare neosnovan jer zastarni rok za restitucijski zahtjev temeljem ništetne ugovorne odredbe ne teče od dana naplate, već od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je ništetnost utvrđena, pozivajući se na Zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. Priložila je odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-673/2023-2 od 13. veljače 2024. i rješenje broj Revd-1601/2024-2 od 30. travnja 2024. kao potvrdu sudske prakse kojom se utvrđuje ništetnost odredbi o naknadi za obradu kredita.

6. Između stranaka nije sporno da je Ugovor sklopljen, da je tuženik na temelju odredbe članka 5. Ugovora naplatio 866,25 EUR na ime ulazne naknade dana 22. rujna 2005. te na temelju odredbe članka 8. Ugovora 358,61 EUR na ime izlazne naknade dana 16. siječnja 2012. Tuženik nije osporio iznos naplaćenih naknada.

7. Sporno je u ovom postupku pitanje da li je tužiteljica potrošač, jesu li odredbe članka 5. i 8. Ugovora nepoštene i ništetne, te je li tužiteljičino potraživanje zastarjelo.

8. Sud je u dokaznom postupku proveo dokaze saslušanjem tužiteljice i uvidom u spis (list 1-287). Radi potkrepljivanja navoda o poslovnoj opravdanosti naknade za prijevremenu otplatu kredita tuženik je predložio uvid u pisane izjave Tanje Jelenić i Marka Bolanče, koje dokazne prijedloge je sud odbio kao nepodobne, o čemu će se očitovati u nastavku presude. Također sud je odbio i dokazni prijedlog tužiteljice da se provede financijsko vještačenje, kao nepotreban. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno (čl. 8. Zakona o parničnom postupku, "Službeni list SFRJ" br. 4/1977., 36/1977., 36/1980., 6/1980., 69/1982., 43/1982., 58/1984., 74/1987., 57/1989., 20/1990., 27/1990., 35/1991., "Narodne novine" br. 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008.; 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023.; dalje u tekstu: ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

9. Sud je razmatrao pitanje dokazne snage pisanih izjava svjedoka koje je tuženik priložio uz odgovor na tužbu, ponajprije Izjave svjedoka Marka Bolanče od 27. lipnja 2023. kojom se nastoje opravdati poslovni troškovi banke vezani za prijevremenu otplatu kredita. Navedeni pisani iskazi ne mogu se uzeti u obzir kao valjani dokazni materijal u ovom parničnom postupku. Parnični postupak koji se vodi pred općinskim sudovima počiva na temeljnom načelu neposrednosti sadržanom u odredbi članka 4. ZPP-a, prema kojoj sud svoju odluku smije temeljiti samo na dokazima koji su izvedeni na raspravi. Odredba članka 243. ZPP-a izrijekom propisuje da je svjedok dužan odgovore davati usmeno. Smisao neposrednog saslušanja jest u tome da sud i protivna stranka mogu provjeravati vjerodostojnost iskaza, suočavati svjedoka s proturječnostima te postavljati potpitanja koja mogu biti ključna za ocjenu dokazne vrijednosti iskaza. Pisani iskaz lišen je tih kontrolnih mehanizama, nastaje bez sudskog nadzora i izvan zakletve ili opomene na odgovornost za lažni iskaz, kako je to predviđeno za redovito svjedočenje (čl. 243. i 246. ZPP-a). Jedini zakonski propisani izuzetak koji bi u određenim uvjetima dopuštao prihvaćanje pisanih iskaza svjedoka u parničnom postupku sadržan je u odredbi članka 492.c ZPP-a. Ta odredba izričito vrijedi samo u postupcima pred trgovačkim sudovima i predviđa poseban uvjet: sud mora posebnom odlukom odrediti da stranke mogu prilagati pisane iskaze svjedoka s javnobilježnički ovjerenim potpisom. U predmetnom sporu nadležnost je Općinskog suda u Čakovcu kao suda opće nadležnosti, a ne trgovačkoga suda, pa se odredba članka 492.c ZPP-a ne može primijeniti po analogiji. Slijedom izloženoga, sud je odbio uzeti u obzir pisane izjave svjedoka tuženika te je tuženik ostao bez ijednog dokaznog sredstva kojim bi potkrijepilo tvrdnje o poslovnoj opravdanosti spornih naknada.

10. Prvenstveno valja ocijeniti osnovanost prigovora zastare. Prema odredbi članka 328. ZOO-a, pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se. Na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba bez vremenskog ograničenja. Što se tiče kondemnatornog restitucijskog zahtjeva za povrat iznosa naplaćenih po ništetnim odredbama, Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo je pravno shvaćanje na sjednici Građanskog odjela od 30. siječnja 2020. (posl. br. Su-IV-47/2020) prema kojemu zastarni rok za restitucijski zahtjev iz ništetne ugovorne odredbe počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je ništetnost utvrđena ili na drugi način ustanovljena. To shvaćanje dosljedno primjenjuje cijeli niz

kasnijih odluka Vrhovnog suda, a potvrđeno je i najrecentnijom presudom Vrhovnog suda broj Rev-893/2025-2 od 16. rujna 2025., u kojoj je nedvosmisleno zaključeno da se početak tijeka zastarnog roka za isplatu stečenog bez osnove temeljem ništetnih ugovornih odredbi ne razlikuje ovisno o tome je li ništetnost utvrđena deklaratornim tužbenim zahtjevom ili kao prethodno pitanje pri odlučivanju o kondemnatornom zahtjevu. Prema odredbi članka 12. stavka 1. ZPP-a, kad odluka suda ovisi o prethodnom rješenju pitanja postoji li neko pravo ili pravni odnos, a o tom pitanju još nije donio odluku sud ili drugo nadležno tijelo, sud može sam riješiti to pitanje; takva odluka o prethodnom pitanju ima pravni učinak samo u parnici u kojoj je to pitanje riješeno. U konkretnom slučaju ništetnost odredbi članaka 5. i 8. Ugovora do donošenja ove presude nije bila predmetom posebne sudske odluke koja bi se odnosila na ovaj konkretan Ugovor, pa zastarni rok za restitucijski zahtjev tužiteljice počinje teći tek od pravomoćnosti ove presude. Prigovor zastare tuženika stoga nije osnovan.

11. Nadalje, što se tiče pitanja je li tužiteljica potrošač, valja reći da je tuženik osporio svojstvo potrošača tužiteljice, ali nije iznio konkretne činjenice niti dokazao da je predmetni kredit sklopljen u svrhu njezine poslovne, profesionalne ili poduzetničke djelatnosti. Iz odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da je kredit odobren za adaptaciju kuće, a iz iskaza tužiteljice da je riječ o adaptaciji kuće za njezine osobne odnosno obiteljske stambene potrebe. Sud stoga utvrđuje da je tužiteljica predmetni ugovor sklopila u svojstvu potrošača. Tuženik nije dokazao okolnosti koje bi isključivale takvo svojstvo, pa njegovo paušalno osporavanje sud nije prihvatio, temeljem pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a ZPP-a.

12. Sud je ispitivao je li odredba članka 5. Ugovora o jednokratnoj naknadi za obradu kredita nepoštena i ništetna u smislu tada važećeg ZZP/03, koji je bio na snazi u trenutku sklapanja Ugovora u rujnu 2005. Radi se o tipskom ugovoru koji je u cijelosti unaprijed formulirao tuženik. Odredba o jednokratnoj naknadi za obradu standardna je odredba kreditnih ugovora banke. Tužiteljica je na ročištu iskazala da su pregovori s bančinim službenikom bili ograničeni isključivo na visinu iznosa kredita i visinu anuiteta, da joj nikada nije bio predočen izračun niti pojašnjenje svrhe naknade za obradu te da nije bila u mogućnosti utjecati na unaprijed formulirani sadržaj ugovora koji joj je banka predala na potpis. Tuženik nije predložio ni jedan konkretan dokaz iz kojeg bi u ovom predmetu proizlazilo da je s tužiteljicom individualno pregovarano o visini ili sadržaju naknade za obradu kredita.

13. Prema odredbi članka 81. stavka 2. ZZP/03 smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Sukladno odredbi članka 81. stavka 4. ZZP/03 teret dokazivanja da se o odredbi pregovaralo leži na tuženiku. Taj teret tuženik u ovom postupku nije iznio, pa sud utvrđuje da o spornoj odredbi članka 5. Ugovora nije bilo individualnih pregovora.

14. Odredba članka 5. Ugovora predviđa jednokratnu naknadu za obradu u visini od 1,25% od iznosa kredita.

15. Prema odredbi članka 81. stavka 1. ZZP/03 nepoštenom se smatra ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, koja, suprotno načelu savjesnosti i

poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

16. Prije sadržajne ocjene nepoštenosti potrebno je razmotriti doseg članka 84. ZZP-a. Taj članak propisuje da nije dopušteno ocjenjivati poštenost ugovornih odredaba o predmetu ugovora i cijeni ako su one jasne, lako razumljive i lako uočljive. Članak 83. ZZP-a glasi: Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Okolnost da jednokratna naknada za obradu kredita predstavlja sastavnicu ukupnog troška kredita ne znači sama po sebi da odredba kojom je ugovorena određuje glavni predmet ugovora. Potrebno je razlikovati bitne činidbe ugovora o kreditu od dodatnih obveza povezanih s ispitivanjem, pripremom i obradom kreditnog zahtjeva. Stoga se izuzimanje predmetne odredbe od kontrole ne može opravdati samo tvrdnjom da naknada sudjeluje u ukupnoj cijeni kredita. Navedeno proizlazi i iz odredaba tada važećeg ZOO-a o ugovoru o kreditu (članak 1022.) kojima nije predviđena naknada za obradu kreditnog zahtjeva kao zakonska obveza korisnika kredita. Članak 1021. ZOO-a kao osnovne obveze korisnika kredita određuje plaćanje ugovorenih kamata i vraćanje iskorištenog iznosa kredita. Jednokratna naknada za obradu kredita može predstavljati ugovorno određeni uvjet davanja kredita u smislu članka 1022. stavka 2. ZOO-a. Međutim, navedena odredba ne propisuje obvezu plaćanja takve naknade niti određuje njezin sadržaj i visinu. Stoga sama mogućnost njezina ugovaranja ne isključuje ispitivanje nepoštenosti konkretne ugovorne odredbe prema članku 81. Zakona o zaštiti potrošača.

17. Pri tome sud ne određuje apstraktno „pravednu cijenu“ bankarske usluge, nego ispituje transparentnost konkretne dodatne obveze, njezinu prirodu i odnos prema drugim naplaćenim uslugama te uzrokuje li ona značajnu neravnotežu na štetu potrošača.

18. Predmetna odredba čitljivo je napisana, lako je uočljiva i jasno iskazuje visinu naknade. Međutim, navedeno potvrđuje njezinu formalnu i jezičnu jasnoću, ali ne nužno i ispunjenje zahtjeva stvarne razumljivosti. Osim toga, tuženik se poziva na odredbu čl. 173. Zakona o bankama, tvrdeći da je potrošačima učinio dostupnima informacije o naknadama koje banka zaračunava korisnicima kredita (naime članak 173. Zakona o bankama propisivao je obvezu informiranja o naknadama, a ne pravilo prema kojem je svaka ugovorena naknada za obradu kredita valjana). Zahtjev iz članaka 84. i 85. ZZP-a ne iscrpljuje se u mogućnosti potrošača da pročita odredbu i izračuna iznos svoje obveze, odnosno samo u činjenici da je on informiran o naknadi.

19. Prema presudi Suda Europske unije C-26/13, Kásler, od 30. travnja 2014., zahtjev jasnoće i razumljivosti nije ograničen na formalnu i gramatičku razinu, nego obuhvaća mogućnost potrošača da razumije funkcioniranje odredbe i procijeni njezine ekonomske posljedice. Za naknadu za obradu kredita taj je standard konkretiziran u presudi C-565/21, prema kojoj nacionalni sud mora provjeriti je li potrošaču omogućeno procijeniti ekonomske posljedice naknade, razumjeti prirodu usluga koje se njome plaćaju i provjeriti postoji li preklapanje različitih ugovorenih troškova ili usluga za koje se oni naplaćuju.

20. Iz iskaza tužiteljice i drugih provedenih dokaza, sud je utvrdio da potrošaču nije bilo omogućeno razumjeti koje se usluge naplaćuju predmetnom naknadom i kako se one razgraničavaju od drugih ugovorenih obveza, a ona sama nije razumjela ekonomski učinak odbitka od 1,25% koji je opisan isključivo kao troškovi obrade. To razgraničenje nije mogao razumno utvrditi ni iz ugovora promatranog u cjelini. Stoga jasno iskazan iznos naknade nije dovoljan za zaključak da je predmetna odredba materijalno razumljiva odnosno transparentna. Nedostatak transparentnosti sud, međutim, ne poistovjećuje automatski s nepoštenošću.

21. Nedostatak materijalne transparentnosti sud uzima u obzir kao jednu od okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora u smislu članka 83. ZZP-a. Njegovo značenje za nepoštenost odredbe ocjenjuje prema članku 81. stavku 1. istoga Zakona, ispitujući je li banka, postupajući savjesno i pošteno te pružajući potrebna objašnjenja, mogla razumno očekivati da bi potrošač predmetnu dodatnu obvezu prihvatio u pojedinačnim pregovorima. Istodobno sud zasebno ocjenjuje uzrokuje li ta obveza značajnu neravnotežu na štetu potrošača. Stoga zaključak o nepoštenosti ne proizlazi samo iz nedostatka objašnjenja naknade, nego iz povezanosti toga nedostatka s konkretno utvrđenim neopravdanim dodatnim opterećenjem potrošača.

22. Tuženik nije dokazao da naknada od 866,25 EUR odgovara stvarno pruženim uslugama ili stvarno nastalim troškovima obrade kreditnog zahtjeva tužiteljice. Naknada je određena kao 1,25% od iznosa kredita bez ikakve veze s konkretnim opsegom rada ili nastalim troškovima banke, što upućuje na zaključak da naknada nije ekvivalent za konkretno pruženu uslugu, nego nametnuto dodatno financijsko opterećenje tužiteljice kao potrošača. Pritom, činjenica da što je veći iznos odobrenog kredita to je i naknada viša, sama po sebi govori u prilog zaključku da predmetnom naknadom nisu pokriveni stvarni troškovi obrade svakog pojedinog kreditnog zahtjeva.

23. Zaključno, ocjenjujući navedene okolnosti u njihovoj ukupnosti, sud smatra predmetnu odredbu nepoštenom. Banka nije konkretizirala koje se usluge odnosno troškovi naplaćuju jednokratnom naknadom za obradu kredita niti je objasnila njihovo razgraničenje od ostalih ugovorenih obveza potrošača, osobito ugovorene kamate. Stoga iz njezinih navoda i izvedenih dokaza nije moguće utvrditi odgovarajuće opravdanje za dodatnu novčanu obvezu nametnutu potrošaču.

24. Potrošaču nije omogućeno razumjeti prirodu usluga za koje plaća predmetnu naknadu niti provjeriti njihovo moguće preklapanje s drugim naplaćenim uslugama. Jasno iskazan iznos odnosno postotak naknade zato ne otklanja nedostatak njezine materijalne transparentnosti, prema kriterijima iz presude Suda Europske unije C-565/21, Caixabank, od 16. ožujka 2023.

25. Nadalje, prihvaćanje te dodatne obveze predstavljalo je uvjet sklapanja ugovora o kreditu, pri čemu potrošač nije imao mogućnost utjecati na sadržaj unaprijed sastavljene odredbe. Ta okolnost sama po sebi ne čini odredbu nepoštenom, ali u povezanosti s izostankom objašnjenja i utvrđenog opravdanja naknade pokazuje da je banka svoj jači pregovarački i informacijski položaj iskoristila za nametanje dodatnog tereta slabijoj ugovornoj strani.

26. Značajna neravnoteža pritom ne proizlazi samo iz nejednakosti pregovaračkih položaja, nego iz toga što banka ostvaruje dodatnu novčanu korist, dok potrošač snosi

obvezan dodatni trošak za koji nije utvrđena odgovarajuća, zasebno opravdana usluga. Sud stoga nalazi da predmetna odredba, protivno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Slijedom toga odredba je nepoštena prema članku 81. stavku 1., ocijenjenom u vezi s okolnostima iz članka 83. ZZP-a, a posljedično ništetna prema članku 87. stavku 1. istoga Zakona

27. Ništetnost te odredbe ne povlači ništetnost cijelog Ugovora, koji može opstati bez nje sukladno odredbi članka 87. stavka 2. ZZP/03 u svezi članka 324. stavka 1. ZOO-a. Tužbeni zahtjev pod točkom I. izreke stoga je osnovan.

28. Sud je nadalje ispitivao je li odredba članka 8. Ugovora o naknadi za prijevremenu otplatu kredita nepoštena i ništetna. Odredba članka 8. Ugovora ovlašćuje banku na obračun takse sukladno Odluci o naknadama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. u slučaju prijevremene konačne ili djelomične otplate kredita. Ni iz Ugovora ni iz popratnih dokumenata koji su bili predočeni tužiteljici pri sklapanju Ugovora nije razvidno koji se stvarni troškovi banke pokrivaju tom naknadom niti na koji se način određuje njezin iznos. Visina naknade, naplaćene 16. siječnja 2012. u iznosu od 358,61 EUR, bila je vezana uz preostalu glavnicu kredita u trenutku prijevremene otplate, iako eventualni konkretni administrativni troškovi banke pri prijevremenoj otplati ne ovise o visini preostalog duga. Tužiteljica je iskazala da pri prijevremenoj otplati nije dobila pisani obračun od čega se naknada sastoji niti joj je pojašnjeno kakvu štetu banka trpi zbog prijevremene otplate.

29. Odredba članka 1024. stavka 3. ZOO-a propisuje da je korisnik kredita dužan naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio prijevremenim vraćanjem kredita. Stavkom 4. istog članka izrijekom je zabranjeno da banka u slučaju prijevremenog vraćanja kredita uračuna kamate za razdoblje od dana vraćanja do dana kad je kredit po ugovoru trebalo vratiti. Sporna ugovorna odredba u svojoj biti ne odražava naknadu konkretne, stvarno nastale i dokazane štete, nego unaprijed paušalno utvrđenu taksu prema internoj Odluci o naknadama banke, čiji se sadržaj tužiteljici nije ni predočio pri sklapanju Ugovora. Vrhovni sud Republike Hrvatske dosljedno zauzima stajalište da banka mora dokazati koje je to pravedne i objektivno nastale troškove izravno pretrpjela prijevremenom otplatom konkretnog kredita, a ako te dokaze ne ponudi, naplaćivanje naknade za prijevremenu otplatu ne predstavlja ništa drugo nego nadoknađivanje dijela iznosa kamata koje je prema ugovoru banka trebala dobiti do kraja trajanja ugovora, dakle naknadu neostvarenih kamata (izmakle dobiti), što je izričito zabranjeno odredbom članka 1024. stavka 4. ZOO-a (Rev-834/2024-2 od 9. srpnja 2025., koji upućuje na Rev-112/2018-2 od 9. ožujka 2022.).

30. Tuženik nije predložio ni proveo dokaz o tome koji konkretni troškovi su nastali prijevremenom otplatom kredita tužiteljice. Kako tuženik nije dokazao ni vrstu ni visinu stvarne štete koja mu je nastala prijevremenom otplatom konkretnog kredita tužiteljice, ugovorna odredba o naknadi za prijevremenu otplatu u iznosu koji odgovara određenom postotku od preostale glavnice ne predstavlja naknadu stvarne štete u smislu članka 1024. stavka 3. ZOO-a, nego u svojoj biti predstavlja naknadu neostvarenih kamata, što je protivno prisilnoj odredbi članka 1024. stavka 4. ZOO-a. Sporna odredba stoga je ništetna sukladno odredbi članka 322. ZOO-a kao protivna prisilnom propisu, a istovremeno i nepoštena u smislu članka 81. stavka 1. ZZP/03 kao odredba o kojoj se nije individualno pregovaralo i koja uzrokuje značajnu neravnotežu

na štetu tužiteljice kao potrošača. Tužbeni zahtjev pod točkom II. izreke stoga je osnovan.

31. Tuženik je obje naplaćene naknade stekao na osnovi ništetnih ugovornih odredbi, što čini stjecanje bez osnove u smislu članka 1111. ZOO-a. Tuženik je dužan naplaćene iznose od 866,25 EUR i 358,61 EUR, ukupno 1.224,86 EUR, vratiti tužiteljici sukladno članku 1111. stavku 1. ZOO-a. S obzirom na to da je tuženik banka koja je sama formulirala ništetne odredbe i uvrstila ih u standardni potrošački ugovor te je na temelju tih odredbi stjecala naknade bez odgovarajuće protučinidbe, sud ga smatra nesavjesnim stjecateljem u smislu članka 1115. ZOO-a. Kao takav, tuženik je dužan platiti zatezne kamate na primljene iznose od dana stjecanja, tj. od 22. rujna 2005. na iznos od 866,25 EUR i od 16. siječnja 2012. na iznos od 358,61 EUR. Tužbeni zahtjev pod točkom III. izreke stoga je osnovan u cijelosti, uključujući i tekući zahtjev za zakonske zatezne kamate od dana naplate pojedine naknade.

32. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama članka 154. stavka 1. i članka 155. stavka 1. ZPP-a, prema kojima je stranka koja je u cijelosti izgubila parnicu dužna protivnoj stranci naknaditi potrebne troškove postupka. Budući da je tužbeni zahtjev u cijelosti usvojen, tuženik je dužan naknaditi tužiteljici sve potrebne troškove. Sud je tužiteljici dosudio troškove u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23 i 107/25; dalje: Tarifa), prema kojoj vrijednost jednoga boda iznosi 2,00 EUR (Tbr. 54. Tarife), polazeći od vrijednosti predmeta spora od 1.224,86 EUR (razred Tbr. 7. toč. 1. Tarife, VPS od 664,01 EUR do 1.327,00 EUR = 75 bodova).

33. Tužiteljici su dosuđeni sljedeći troškovi: za sastav tužbe (Tbr. 7. toč. 1.) 75 bodova = 150,00 EUR; za obrazloženi podnesak od 12. lipnja 2026. (Tbr. 7. toč. 1.) 75 bodova = 150,00 EUR; za zastupanje na ročištu od 21. rujna 2026. (Tbr. 9. toč. 1.) 75 bodova = 150,00 EUR; za ročište na objavi presude (Tbr. 9. toč. 3.) 37,50 bodova = 75,00 EUR. Ukupna nagrada iznosi 525,00 EUR, uvećana za PDV 25% od 131,25 EUR, što daje 656,25 EUR. Nadalje, tužiteljici se dosuđuje sudska pristojba na tužbu u iznosu od 26,55 EUR i sudska pristojba na presudu u iznosu od 110,00 EUR, sukladno Zakonu o sudskim pristojbama (NN 118/18 i 51/23) i Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi (NN 50/2026). Ukupno dosuđeni troškovi iznose 792,80 EUR. O trošku je odlučeno kao pod točkom IV. izreke presude.

U Čakovcu 30. listopada 2026.

Sutkinja
Ivana Starčević

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka odluke, nadležnom Županijskom sudu, a putem ovog suda, u pisanom obliku u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranku. Žalba se može predati i putem informacijskog sustava elektroničke komunikacije sa sudovima, što je obvezno za obvezne sudionike elektroničke komunikacije navedene u članku 106.a stavku 5. ZPP-a, a fakultativno za ostale sudionike koji su ispunili uvjete za pristup tom sustavu.

DNA:
1. tužiteljica po punomoćniku

2. tuženik po punomoćniku

IVANA STARČEVIĆ

Elektronički potpisano: 30.10.2026T09:45:59 (UTC:2026-10-30T08:45:59Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: b93d3479-a424-4eb8-ba19-bbd6e29a4bd8

Općinski sud u Čakovcu

Broj zapisa: **9-3088f-64c72**

Kontrolni broj: **0e792-a25b0-564eb**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.